

Обірки ваблять природою

У невеличкому селі Обірки, підпорядкованому Люхчанській сільській раді, проживають 187 жителів. Усі знають одне одного, тому ведуть побут, як велика дружна родина. Про це багате гарними красвидами село, його проблеми, перспективи та добрих людей «районка» нещодавно писала. Та цього разу поїхали на прохання жителів, які переймаються проблемою односельця, котрому немає де жити.

Без даху над головою залишився місцевий атовець

У 2014 році, коли тільки-но розпочався військовий конфлікт на Донбасі, Олександр ДЕБЕЛИЙ (на фото) пішов добровольцем у зону АТО, де воював понад 13 місяців. Повернувшись, проживав у старенькій батьківській хаті, яка стоїть уже більше ніж півстоліття. Не дивно, що за час його відсутності будинок почав руйнуватися, адже Олександр мешкає в ньому сам: батьки померли, а сім'ї немає. Власними силами намагався відновити піч і зробити ремонт окремих частин будівлі, але самотужки в наш час це нелегко.

Відразу впізнали ту саму хатину, яку шукали. Не звернути на неї увагу неможливо: це поодиноким приміщенням відразу при в'їзді в Обірки з обваленим дахом. «У 2018 році я знову пішов на схід контрактником на півроку, а коли повернувся, то побачив, що хата в мене практично немає. В зимовий період її ніхто не опалював, через холод і грибок будинок завалився», – розповідає Олександр Дебелій. У середині ситуація теж невтішна: темні від надмірної вологості стіни, старенькі меблі, навіть портрети покійних батьків так і застигли на стінах домівки.

4 стор.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Олександр пояснює (та й беззаперечним аргументом є сама будівля), що укріплювати її далі немає сенсу. Адже руйнується щодня. Проте 46-річний чоловік продовжує там жити, бо іншого помешкання не має. «Хотілося б збудувати невеличку хатинку поряд, хоча б кухню і кімнату, та й місця на подвір'ї вистачає. Помаленьку робив би сам, друзі, колеги обіцяють допомогти в будівництві. Та найголовніша проблема – це матеріали, на які в мене немає коштів. А всі знають, як дорого вони вартують сьогодні. Звести хату самотужки я, на жаль, не в змозі», – пояснює Олександр. Підтверджує це його товариш Станіслав Копишчик: «З цієї старої хати вже нічого не буде, треба нове помешкання. Своїми силами допомагаємо, як можемо. Хто деякі будматеріали має зі знайомих – обіцяють віддати». Звертались і до підприємців, дехто з них обіцяв виручити. Але поки що цього мало».

Почувши про цю проблему, звертаємось до в. о. люхчанського сільського голови Сергія Клочка. Він добре відгукується про атовця і пояснює: «На жаль, у сільському бюджеті не передбачені кошти, які можна виділити як допомогу Олександрові Дебелому. Проте і громада, і я особисто готові сприяти вирішенню питання, наприклад написати звернення до підприємців, представників районної влади».

Олександр також переймається, що скоро тепла пора року закінчиться. З настанням холодів у напівруйнованому приміщенні жити буде неможливо. Та й взагалі будинок навряд чи перезимує. Тому щиро сподівається на підтримку та поміч місцевих підприємців будматеріалами й участь у вирішенні проблеми влади району.

Бурштинові ями й дірки – так копають на Обірках

Коли запитуєш у мешканців Обірок, чим вони пишаться, всі без роздумів кажуть: природою! Справді, коли йдеш сільськими стежками, перед ногами стають ящірки, над хатами кружляє безліч ластівок, а прямо біля дороги ростуть лисички, які збирають маленькі хазяйки. Та за якихось півкілометра в глибокому лісі картинка кардинально змінюється. Там пуста, яку залишають після себе бурштинокопачі-нелегали: суцільні ями,

вирви та зсуви. Жителі села жартують, що то обірківські кратери, кажуть, уже звикли до звуків помп, що не стихають у темну пору доби. Не називаючись, розповідають, що добувають сонячний камінь немісцеві. І нарікають, мовляв, поклади є, могли б узаконити видобуток і дати роботу селянам, молоді, щоб не виїжджали на заробітки. Та поки жителям Обірок залишається лише спостерігати, як по-варварськи нищать те, чим вони так дорожать – природу.

За справжнім коханням – в Обірки

Застати селян у домівках у таку гарячу пору майже неможливо. Хтось живуче, дехто працює на городі, а декотрі насолоджуються тихим полюванням, адже грибів, діляться мешканці села, в їхніх лісах удосталь. На хазяйстві чи не на всі Обірки залишили 81-річного Віталія Нікітюка. З цим мудрим чоловіком поважного віку розмовляли про життя в селі колись і сьогодні. Він згадував, як приїхав на Сарненщину з Кіровоградщини слідом за дружиною Ольгою, яка приїздила до них на заробітки, де й познайомились.

Перед тим ще відслужив три роки моряком у Радянській армії. Службу ніс на узбережжі Тихого океану в Советській Гавані – одній із баз Тихоокеанського військово-морського флоту. Згодом перейшов у секретні війська електриком-ракетником. Опісля поселився в Обірках, влаштувався на роботу пічником-електриком у Сарненське будинкоуправління, а пізніше працював у ВПУ-22. Розповідає, що коли приїхав сюди, то про село мало хто й знав. Жили завжди тихо й спокійно. А нині багато людей отримують і купують тут земельні ділянки, адже, каже, місцевість у них чудова. Тож до корінних жителів тепер приєднуються люди з міста й інших сіл.

Дід Віталій із сумом згадує 61 рік подружнього життя, адже цього року дружини Ольги не стало. Разом вони виховували шестеро дітей, та троє з них уже, на жаль, відійшли у вічність. Нині його син Степан мешкає у Вишгороді, донька Світлана – в Яготині, а Ольга – в Обірках, поряд із батьківською хатою. Отож сумувати дідові Віталію не дають внучата, за якими з радістю допомагає наглядати.

Тетяна КОЛЯДИЧ.
Фото Василя СОСЮКА.